

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

แนวโน้มที่สำคัญในการเรียนรู้สำหรับอนาคต เป็นการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องซึ่งเรียนรู้ได้ทุกที่ทุกเวลา และเป็นการเรียนรู้ที่เน้นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลากรในองค์กร การเรียนรู้ด้วยตนเอง และการเรียนรู้ด้วยการค้นหา จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่นักพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ต้องพัฒนา “คน” ในองค์กรก่อนสิ่งอื่นใด โดยพัฒนาให้เขามี Personal mastery และ life long learning ให้เกิดในตัวคนให้ได้ เพื่อให้เกิดการพัฒนาตนเองทั้งภายในและภายนอก การเพิ่มศักยภาพภายนอกโดยการพัฒนาตนเองตลอดเวลา และเรียนรู้ตลอดชีวิตโดยการเรียนรู้ผ่านการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติจริงและแก้ปัญหาร่วมกับคนอื่น ๆ ทำให้เกิดการเพิ่มคุณค่าในงานของตน องค์กร และประเทศชาติต่อไป ส่วนการพัฒนาศักยภาพภายในหรือการพัฒนาทางด้านจิตใจของคนเป็นสิ่งที่มีความสำคัญนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงสู่สันติและอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขในสังคม นั่นคือ การมีสติ สมาธิ และปัญญาในการแก้ปัญหาทั้งทางด้านชีวิตการทำงาน ชีวิตครอบครัว และสามารถถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ให้ผู้อื่นต่อไปเป็นเครือข่ายทางปัญญาอย่างต่อเนื่องไม่มีที่สิ้นสุด ทำให้ดำเนินชีวิตและอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขโดยปราศจากเงื่อนไขทางวัตถุภายนอก ซึ่งเป็นการพัฒนาที่นำสู่การพัฒนาขั้นต่อไปและถึงขั้นสูงสุดได้คือ ความอิสระของจิตและเกิดอิสรภาพทางปัญญา ซึ่งเป็นความสุขที่อยู่เหนือการเสพหรืออยู่เหนือวัตถุใดๆทั้งสิ้น เราจึงควรตระหนักอยู่เสมอว่าการจัดการความรู้เป็นเพียงเครื่องมือในการพัฒนาคนเท่านั้นไม่ใช่เป้าหมายของการพัฒนาคน” (คลังปัญญาไทย, 2550)

การสืบทอดวัฒนธรรมไทยที่สำคัญ ซึ่งควรเริ่มต้นจากภาครัฐก่อนประเทศไทยให้ความสำคัญในเรื่องนี้ โดยการสนับสนุนให้มีการรณรงค์อนุรักษ์วัฒนธรรมไทย การพัฒนาและสืบสานวัฒนธรรมไทย ได้แก่ การจัดวิชาที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีไว้เป็นหลักสูตรทุกระดับชั้น เพื่อเป็นการปลูกฝังและสั่งสมความรู้ ประสบการณ์ตั้งแต่เด็ก การสนับสนุนกิจกรรมส่งเสริมวัฒนธรรมและประเพณีไทย โดยใช้การท่องเที่ยวดึงดูดทั้งชาวไทยและต่างประเทศให้เที่ยวชมเมืองไทย การจัดงานเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์สินค้าไทย เป็นงานเกี่ยวกับ OTOP หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ มีการสาธิตเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ประเพณีไทย เรื่องของอาชีพ การผลิตหัตถกรรมไทย การแสดงพื้นบ้านต่างๆ การสนับสนุนส่งเสริมวัฒนธรรมอย่างจริงจัง โดยประสานงานกับหน่วยงานของจังหวัดหรือท้องถิ่นทั้งภาครัฐและเอกชน (เสรี พงศ์พิศ, 2550)

แนวคิดวัฒนธรรมชุมชนมีความชัดเจนในการมองเห็นคุณค่าของชุมชนดังปรากฏใน แนวทางพัฒนาวัฒนธรรมชุมชนในสังคมไทยของ ฉัตรทิพย์ นาถสุภา (2553) ได้เสนอแนวคิด 6 ข้อ 1) เน้นการพัฒนาแบบกลุ่มซึ่งสอดคล้องกับวัฒนธรรมชุมชนดั้งเดิมของคนไทยซึ่งไม่คำนึงการแข่งขันระหว่างปัจเจกชน 2) ปลูกจิตสำนึกแบบชุมชนในด้านความรัก ความสามัคคี ความภาคภูมิใจ ในท้องถิ่น 3) มีกระบวนการผลิตซ้ำจิตสำนึกชุมชนไทยผ่านปัญญาชนของท้องถิ่น นักวิชาการในเมือง นักพัฒนาและผู้อาวุโสในชุมชนเพื่อสืบทอด

จิตสำนึกของชุมชนต่อไป 4) มีกลุ่มชาวบ้านใน รูปของการจัดองค์กร เช่น สหกรณ์ สมาพันธ์ เพื่อให้มีอำนาจ ต่อรองกับองค์กรภายนอก 5) มีการประสานวัฒนธรรมระหว่างกลุ่มต่างๆ เพื่อสร้างเครือข่ายในการ แลกเปลี่ยนและเรียนรู้ซึ่งกันและกัน 6) มีความสัมพันธ์และใกล้ชิดกับธรรมชาติโดยช่วยกันอนุรักษ์ปกป้อง ธรรมชาติเพื่อคง ความสามารถในการพึ่งตนเองของชุมชน

การสืบสานวัฒนธรรม เป็นการเรียนรู้ของคนในสังคมอย่างต่อเนื่องซึ่งเรียนรู้ได้ทุกที่ทุกเวลาและเป็น การเรียนรู้ที่เน้นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล การเรียนรู้ด้วยตนเอง และการ เรียนรู้ด้วยการค้นหา การจัดการความรู้ที่ฝังอยู่ในตัวคน เปลี่ยนเป็นความรู้ที่เผยแพร่ในรูปแบบต่าง ๆ จึงเป็น สิ่งที่สำคัญ การดำเนินการของวิสาหกิจชุมชนที่ทำให้ชุมชนเกิด “พลังการเรียนรู้” และระบบความรู้นี้เป็น ความรู้จาก ภูมิปัญญาชาวบ้าน ที่มีคุณค่าที่ควรจัดเก็บเพื่อการศึกษาเรียนรู้ต่อไป “ภูมิปัญญาชาวบ้าน”(คลัง ปัญญาไทย, 2550) เป็นความรู้ความสามารถที่ได้รับการสั่งสมถ่ายทอดกันมา ตั้งแต่สมัยโบราณถึงในยุคปัจจุบัน มีการนำความรู้และประสบการณ์ของตนเองมาประยุกต์ใช้ ให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของ ตนเอง ซึ่งภูมิปัญญาชาวบ้านมีการจำแนกเป็น ประเภทต่าง ๆ ดังนี้ ภูมิปัญญาชาวบ้านด้านการทำมาหากิน ภูมิปัญญาชาวบ้านด้านการรักษาโรค ภูมิปัญญาชาวบ้านด้านการกินอยู่ ภูมิปัญญาชาวบ้านด้าน ศิลปะหัตถกรรม ภูมิปัญญาชาวบ้านด้านภาษาและวรรณกรรม ภูมิปัญญาชาวบ้านด้านศาสนาขนบธรรมเนียม ประเพณี และ ภูมิปัญญาชาวบ้านด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งภูมิปัญญาชาวบ้านที่ จัดรวมกลุ่มเป็นวิสาหกิจชุมชนส่วนใหญ่มักจะเป็นความรู้แบบฝังลึก (Tacit Knowledge) การถ่ายทอดจากรุ่น สู่รุ่นจึงเป็นการปฏิบัติให้ดูแล้วทำตาม เนื่องจากรุ่นลูกรุ่นหลานส่วนใหญ่ เปลี่ยนไปทำอาชีพอื่นที่มีรายได้ มากกว่า จึงทำให้ความรู้บางส่วนสูญหายไปตามกาลเวลา (กรมส่งเสริมวัฒนธรรม, 2559)

วัฒนธรรมไทยในฝั่งธนบุรีที่มีความสำคัญควรสืบสาน อนุรักษ์ไว้เพื่อลูกหลาน ได้แก่ ด้านหัตถกรรม ด้านดนตรีไทย และด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม คณะผู้วิจัยในฐานะบุคลากรของมหาวิทยาลัยราชภัฏซึ่งเป็น สถาบันการศึกษาที่เป็น “คลังสมอง”ของท้องถิ่นมาอย่างยาวนาน และก่อตั้งขึ้นตามปรัชญาการเป็น สถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ดังนั้นภารกิจในการวิจัยและการบริการทางวิชาการ ด้านทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรมและจัดการองค์ความรู้ ทั้งตามภารกิจ บทบาทหน้าที่และตามสภาพที่ท้องถิ่นคาดหวัง จึงได้ จัดทำชุดการวิจัยนี้ขึ้นเพื่อจัดการความรู้วัฒนธรรมไทยของชุมชนฝั่งธนบุรี ซึ่งเป็นแหล่งวัฒนธรรมชุมชนที่มี คุณค่าทางวัฒนธรรมดั้งเดิมที่สืบทอดกันมา การจัดการความรู้กระบวนการผลิตและการบริหารจัดการ วัฒนธรรมไทย ทั้งด้านหัตถกรรม ด้านดนตรีไทย และการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เพื่อถ่ายทอดองค์ความรู้ที่ ฝังลึกอยู่ในภูมิปัญญาท้องถิ่น (Tacit Knowledge) สู่ลูกหลาน เพื่อการศึกษาเรียนรู้ของชุมชนและผู้สนใจ เป็น การรักษามรดกทางวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีคุณค่ายิ่ง และผลจากการวิจัยนี้จะส่งผลดีและมี ประโยชน์โดยตรงทั้งในระดับบุคคล ชุมชนท้องถิ่น สถาบันการศึกษา รวมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกภาคส่วน ในระดับนโยบายและระดับปฏิบัติได้นำไปใช้ศึกษาเรียนรู้ สืบสาน และต่อยอดต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อการจัดการความรู้ด้านกระบวนการผลิตหัตถกรรมไทยสืบสานวัฒนธรรมฝัองธนบุรี กรณีศึกษาวิสาหกิจชุมชนบ้านรักษ์ดิน และเสนอแนวทางการสืบสานอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยของฝัองธนบุรี ด้านหัตถกรรมไทย
2. เพื่อการจัดการความรู้ด้านการบริหารจัดการ สืบสานวัฒนธรรมทางดนตรีไทยฝัองธนบุรี กรณีศึกษาบ้านพาทย์โกสศ และเสนอแนวทางการสืบสานอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยของฝัองธนบุรี ด้านวัฒนธรรมทางดนตรีไทย
3. เพื่อการจัดการความรู้ด้านการบริหารจัดการ สืบสานการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมฝัองธนบุรี กรณีศึกษาชุมชนกำแพงทองพัฒนา และเสนอแนวทางการสืบสานอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยของฝัองธนบุรี ด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

กรอบแนวคิดของการวิจัย

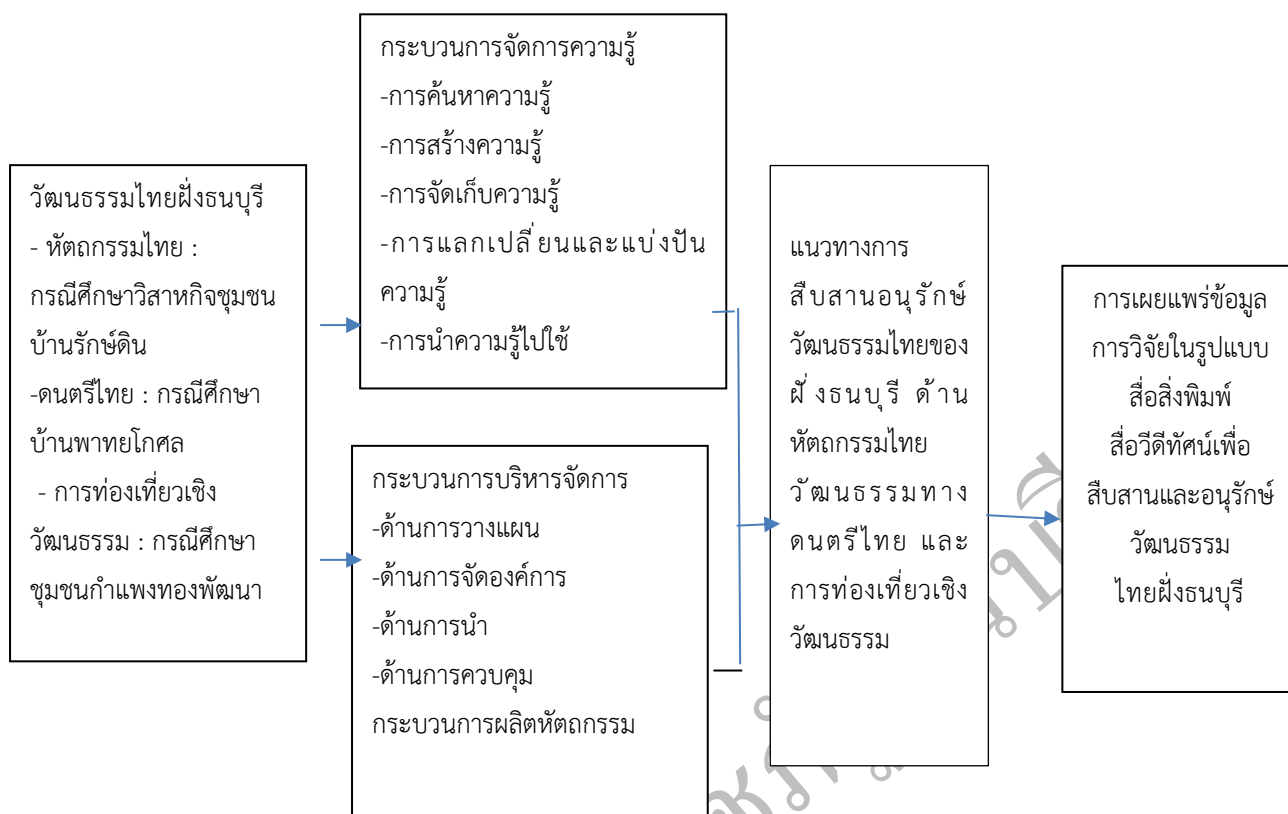
การวิจัยการจัดการความรู้เพื่อสืบสานอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยฝัองธนบุรี กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและสรุปเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษา ดังนี้

กระบวนการจัดการความรู้ ประกอบด้วย การค้นหาความรู้ การสร้างความรู้ การจัดเก็บความรู้ การแลกเปลี่ยนและแบ่งปันความรู้ และการนำความรู้ไปใช้ Asian Productivity Organization (2010, p 3-5 อ้างถึงใน ประพนธ์ ผาสุกยัต, 2547) ได้เสนอวิธีการการจัดการความรู้ไว้ให้องค์กรได้พิจารณาเลือกใช้ให้เหมาะสม โดยแบ่งวิธีการกระบวนการของการจัดการความรู้ 5 ขั้นตอน ประกอบด้วย การค้นหาความรู้ การสร้างความรู้ การจัดเก็บความรู้ การแลกเปลี่ยนและแบ่งปันความรู้ และการนำความรู้ไปใช้

กระบวนการบริหาร POLC

กระบวนการบริหาร POLC ตามแนวคิดของ Bartol & Martin (1998) ประกอบด้วย ด้านการวางแผน (Planning) ด้านการจัดองค์การ (Organizing) ด้านการนำ (Leading) และด้านการควบคุม (Controlling) แนวทางการสืบสานวัฒนธรรมไทยฝัองธนบุรี

ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำหลักการแนวคิดของกระบวนการจัดการความรู้มาใช้ในการค้นหาความรู้ ทำการรวบรวมสังเคราะห์เป็นองค์ความรู้ทั้งในด้านประวัติความเป็นมา กระบวนการ การบริหารจัดการ กระบวนการผลิต แนวทางการสืบสานวัฒนธรรม ฝัองธนบุรีของ หัตถกรรมไทยวิสาหกิจชุมชนบ้านรักษ์ดิน ดนตรีไทยบ้านพาทย์โกสศ และการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมชุมชนกำแพงทองพัฒนา ซึ่งเป็นกรณีศึกษา นำความรู้ที่ได้มาจัดระบบให้เป็นหมวดหมู่ นำมาผลิตเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ วีดิทัศน์ เพื่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และสามารถนำความรู้ที่รวบรวมจัดเก็บ มาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเผยแพร่องค์ความรู้ไปสู่ชุมชน สถาบันการศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้ประโยชน์ จากหลักการแนวคิดดังกล่าวสามารถนำเสนอเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยดังภาพที่ 1.1

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย (Research Framework)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการความรู้ หมายถึง การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การถ่ายทอดประสบการณ์ และสรุปเป็นองค์ความรู้จากตัวบุคคลและนำข้อมูลมาจัดให้อยู่ในรูปแบบของสารสนเทศสื่อวีดิทัศน์ที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

2. การบริหารจัดการ หมายถึง การปฏิบัติการของแหล่งข้อมูลในการสืบสานและอนุรักษ์ด้านหัตถกรรมไทย ดนตรีไทย และการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ให้บรรลุตามเป้าหมาย ในด้านการวางแผน (Planning) ด้านการจัดองค์การ (Organizing) ด้านการนำ (Leading) และด้านการควบคุม (Controlling) โดยศึกษาจากกรณีศึกษา ได้แก่ หัตถกรรมไทยกรณีศึกษาวิสาหกิจชุมชนบ้านรักษ์ดิน ดนตรีไทย กรณีศึกษาบ้านพาทย์โกศล และการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมกรณีศึกษาชุมชนกำแพงทองพัฒนา เครื่องมือเชิงคุณภาพ ได้แก่ ผู้วิจัย แบบบันทึกข้อมูล แบบวิเคราะห์เอกสาร กล้องถ่ายรูปและกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ที่ศึกษา

3. สืบสานวัฒนธรรมฝั่งธนบุรี หมายถึง การอนุรักษ์วัฒนธรรมทางหัตถกรรมไทย ดนตรีไทยและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ที่ถ่ายทอดติดต่อกันมาให้ดำรงอยู่กับชุมชนและวิถีชีวิตของคนไทยฝั่งธนบุรี กรุงเทพมหานคร

4. วัฒนธรรมดนตรีไทย หมายถึง แนวทางการสืบสานวัฒนธรรมทางดนตรีไทยของวงดนตรีไทยบ้านพาทย์โกสลดั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

5. วัฒนธรรมหัตถกรรมไทย หมายถึง แนวทางการสืบสานวัฒนธรรมหัตถกรรมไทยของวิสาหกิจชุมชนบ้านรักษ์ดิน

6. บ้านพาทย์โกสลด หมายถึง วงดนตรีไทยที่เป็นแหล่งถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมด้านดนตรีไทยตั้งแต่ครั้งต้นกรุงรัตนโกสินทร์ ในรัชกาลที่ 3 จนถึงรัชกาลปัจจุบัน

7. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม หมายถึง ทางเลือกในการจัดการท่องเที่ยวที่ชุมชนกำหนด ทิศทางของการท่องเที่ยวบนฐานคิดที่ว่า ชาวบ้านทุกคนเป็นเจ้าของทรัพยากร และเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากการท่องเที่ยว โดยการนำเอาทรัพยากรที่มีอยู่ในท้องถิ่น ด้านต่างๆ อาทิ ธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิต และวิถีการผลิตของชุมชน มาใช้เป็นต้นทุนหรือปัจจัย ในการจัดการท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม รวมทั้งมีการพัฒนาศักยภาพของคนในชุมชนให้มีความรู้ ความสามารถและบทบาทที่สำคัญในการดำเนินงาน ตั้งแต่การตัดสินใจ การวางแผนการดำเนินงาน การสรุปบทเรียน และมุ่งเน้นให้เกิดความยั่งยืนสู่คนรุ่นลูกหลานและเกิดประโยชน์ต่อท้องถิ่น โดยคำนึงถึงความสามารถในการรองรับของธรรมชาติเป็นสำคัญ

8. วิสาหกิจชุมชนบ้านรักษ์ดิน หมายถึง กลุ่มวิสาหกิจชุมชนที่ผลิตหัตถกรรมไทยฝั่งธนบุรี โดยผลิตหัตถกรรมจากวัสดุธรรมชาติ ดิน และเยื่อไม้ จัดจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ชุมชนฝั่งธนบุรี ตั้งอยู่ 86 ซอยนางนอง 2 ถนนวุฒากาศ แขวงบางค้อ เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร

9. ผู้นำชุมชน หมายถึง บุคคลในชุมชนที่ศึกษาที่ได้รับการแต่งตั้งตามกฎหมาย หรือบุคคลที่มีบทบาทและได้รับการยอมรับจากชุมชนเช่น ผู้รู้ ปราชญ์ชาวบ้าน ผู้นำทางศาสนา ผู้นำทางด้านสังคมและวัฒนธรรม ผู้นำทางด้านศิลปะแขนงต่างๆ ผู้นำเครือข่ายเยาวชน ผู้มีบทบาททางการเมืองในชุมชน เป็นต้น

ขอบเขตการวิจัย

ในการวิจัยการจัดการความรู้เพื่อสืบสานอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยฝั่งธนบุรี กรุงเทพมหานคร ได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย 3 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

1.1 กลุ่มวิสาหกิจชุมชนที่ผลิตหัตถกรรมไทย ฝั่งธนบุรี กรณีศึกษาคือวิสาหกิจชุมชนบ้านรักษ์ดิน ตั้งอยู่ 86 ซอยนางนอง 2 ถนนวุฒากาศ แขวงบางค้อ เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร กลุ่มด้านวัฒนธรรมทางดนตรีไทยฝั่งธนบุรี ได้แก่ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนบ้านพาทย์โกสลด 78 ถนนอรุณอมรินทร์ตัดใหม่ แขวงวัดกัลยาณ์ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร และกลุ่มวิสาหกิจชุมชนการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมฝั่งธนบุรี ได้แก่ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนกำแพงทองพัฒนา เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร

1.2 นักวิชาการ ผู้แทนสถานศึกษา นักเรียนนักศึกษา ประเมินประสิทธิผลขององค์ความรู้ในรูปแบบของสื่อวีดิทัศน์และสื่อสิ่งพิมพ์ จำนวน 15 คน

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาสาระที่ใช้เป็นกรอบการวิจัยการจัดการความรู้เพื่อสืบสานอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยฝั่งธนบุรี กรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย การจัดการความรู้กระบวนการการบริหารจัดการ เพื่อสืบสานและอนุรักษ์วัฒนธรรม ด้านหัตถกรรม ด้านดนตรีไทยและด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ในด้าน การวางแผน (Planning) การจัดองค์การ (Organizing) การนำ (Leading) การควบคุม (Controlling) และกระบวนการผลิตหัตถกรรมไทยเพื่อสืบสานอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยฝั่งธนบุรี โดยจัดเก็บไว้ในรูปสื่อที่พร้อมใช้งานสำหรับการสืบค้นของสถาบันและจัดพิมพ์เผยแพร่

3. ขอบเขตด้านเวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2560 ถึง เดือนพฤษภาคม 2563

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ได้พัฒนากระบวนการเรียนรู้ผ่านกระบวนการวิจัยซึ่งถือเป็นการจัดการศึกษาตามอัธยาศัยและการศึกษาตลอดชีวิตให้แก่ผู้ผลิตผู้ประกอบการและสมาชิกของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนและชุมชนอย่างยั่งยืน
2. ได้ผลงานวิจัยที่ชุมชนมีส่วนร่วมและสามารถนำไปใช้ในการบริหารจัดการวิสาหกิจชุมชนที่ดำเนินการอยู่ได้อย่างแท้จริง
3. ได้ชุดความรู้ที่เป็นองค์ความรู้จากการจัดการความรู้ ที่สามารถบูรณาการสู่การเรียนการสอน และการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการได้
4. ได้แนวทางในการพัฒนานโยบายการดำเนินงานวิสาหกิจชุมชนสู่วิสาหกิจชุมชนที่เข้มแข็งอย่างยั่งยืนของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในท้องถิ่น
5. ได้ตอบสนองนโยบายของรัฐบาลแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 และแผนพัฒนาการวิจัยแห่งชาติ ฉบับที่ 9 ที่ต้องการจัดการความรู้ภูมิปัญญา และวัฒนธรรมไทย เพื่อสืบสานต่อไป
6. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ข้อมูลเพื่อใช้เป็นแนวทางในการอนุรักษ์และสืบสานวัฒนธรรมไทยให้คงอยู่ต่อไป